

Arnhem, 30 juni 2024

Lieve Donyell en Luka,

Sommige mensen houden ervan mee-eters uit te knijpen, anderen plukken graag het grijs weg uit wenkbrauwen of een stugge dwaalhaar die uit de gehoorgang piept.

De wildgroei die ik als heimelijk genoeg uitruk, hele handen vol, een verrichting waarin ik heerlijk wat ochtendagressie kwijt kan, is de haagwinde - die door het takkenwerk van stermagnolia en rododendron tiert.

Haagwinde die overigens (ik had al een halve struik aan woekerplant de Elyseese velden ingejaagd) géén haagwinde bleek, maar bosrank. Geen onkruid, volgens mijn vrouw, maar een clematis; 'het sieraad onder de klimplanten'. Kleurrijk, elegant, asiel voor hommels, bijen en vlinders, geen plant om schuimbebekte wortels uit te trekken.

Ik stond in kniehoog bladafval schuld bewust naar een excuus te zoeken, maar ik vreesde dat er vrij weinig verzachtende omstandigheden waren, behalve incompetentie en onwetendheid. "Er zijn ergere dingen," probeerde ik, "je kan ook in de zesde minuut van een Europees Kampioenschap in je eigen doel schieten, zoals Donyell Malen. Of denk aan Luka Modrić!"

Mijn vrouw keek me glazig aan. Niet omdat ze niet wist wie deze mannen waren, want dat wist ze wel, zij wel, maar ik toch niet? Hoe was het mogelijk dat ik, die nog geen doelpaal van een hockeystick kon onderscheiden, nu met namen van voetballers strooide. Hoe wist ik überhaupt dat er een EK was?

Nou, dat wist ik ook niet. Het was me verteld. Door een vriend die er wél verstand van heeft. Die vertelde me over de Kroatische voetbalveteraan Luka Modrić, die deze week het winnende doelpunt tegen Italië maakte, een triomf! Aan hém zou je een brief moeten schrijven, drukte hij me op het hart. Omdat hij een doelpunt maakte, vroeg ik? "Nee! Omdat in de laatste minuut van de blessuretijd Italië gelijk speelde en zo Kroatië naar huis stuurde. Zegetocht werd treurmars!

Prachtig, vond mijn vriend dat. Het lijden, het drama. Als Pontische Griek zag hij Attische tragedies op het voetbalveld; hybris, nemesis, catharsis; de vergeefse krachtmeting van de spelende mens met de godinnen van het lot!

Met mijn armen vol wilde bosrank keek ik mijn vrouw aan. Ik vertelde haar dat Donyell na de verloren wedstrijd zei dat je positief moet blijven, want over een paar dagen kan de wereld er opeens heel anders uitzien.

Ze keek me wat bevreemd, maar toch liefdevol aan (zoals altijd eigenlijk) en plukte de laatste restjes clematis uit mijn handen. Later zocht ik het op. De clematis is een sierplant, ja, maar wel een woekerende. In de volksmond heet ze *de heggenwurger*.

Een mooie titel voor een Griekse tragedie.